

‘Ik wil weten waar ik naar luister’

City Proms wil klassieke muziek bij een breed publiek brengen. Wandelen met muzikkenner en recensent Rudolf Nammensma helpt daarbij.

ASING WALTHAUS

Zaterdagochtend in de Hofkamer in Leeuwarden, een ruimte waar zo'n veertig man publiek in past en zoveel zitten er ook zeker. Men mompelt en drinkt koffie. Een zwarte vleugel vult het podium, ernaast rolt een medewerker een banier uit: *City Proms*, staat erop. En daaronder: *Festival & concert; muziek & welzijn; Educatie*.

Educatie? Zeker. Want klassieke muziek kun je breed onder de aandacht willen brengen, zoals het jaarlijkse festival *City Proms* doet, maar het is het enige muziekgenre waarvan mensen zeggen: 'daar heb ik geen verstand van'. Een opmerking die je nooit hoort bij pak hem beet metalconcerten of Pinkpop. Mede daarom bevat het *City Proms*-programma ook een onderdeel dat *De route van Rudolf* heet. Naar inleider en muzikkenner Rudolf Nammensma, tevens recensent van deze krant.

„Dat doe ik al een jaar of drie”, zegt hij tussen inleidingen door. „Je hebt hier eigenlijk twee soorten be-

zoekers. De mensen die zeggen: ik laat het wel over me heen komen en de mensen die zeggen: ik wil toch wel weten waar ik naar zit te luisteren. Maar ik houd het kort, niemand komt voor een lang kletsverhaal.”

De festivalkrant wekt de suggestie dat het publiek met hem langs de voorstellingen kan wandelen, maar dat zit er niet in: er mankeert iets aan zijn voet. Toch volgen bezoekers zijn route zaterdag trouw. „We zijn een paar keer met hem op muziekreis geweest”, vertelt een oudere bezoeker, „naar Leipzig onder andere. Hij heeft zo'n aangename stem.” Nammensma geeft ook vaak lezingen over muziek in De Harmonie.

Over het festival zelf, een week-einde lang gratis concerten op een podium op het Wilhelminaplein en

‘Ik houd het kort, niemand komt voor een lang kletsverhaal’

in allerlei ruimtes in de binnenstad, is hij goed te spreken. „Laagdrempe- lig, hoge kwaliteit en ze doen heel erg hun best om iedereen van het plein weg te lokken.”

In de Hofkamer geeft Maria-Paula Majoor, violiste en docent aan het conservatorium in Zwolle, een masterclass aan twee jonge talenten. Zelf ging ze op haar elfde al naar een jong-talentenklas van het conservatorium. „Wanneer kun je van iemand zeggen: dat is een jong talent?”, wil Nammensma van haar weten. „Dat zie je aan iemand als kind al”, weet Majoor. „Hoe het luistert naar muziek, beweegt, met het instrument omgaat. En je hoort het, je hoort dat er iets meer bij zit. Maar het is moeilijk in het algemeen te zeggen, bij elk kind begin je weer opnieuw.”

Haar masterclass aan Syl van Heeringen en Michelle Brunt, beiden van de Ferwerda Academie in Drachten, is fascinerend – ook voor niet-violisten. Majoor is een bron van tips („Je moet je horloge afdoen, de pols moet helemaal vrij zijn”) en trucs waarmee ze in een half uurtje de toch al goede jonge violistes

‘Je hoort het, je hoort dat er iets meer bij zit’

hoorbaar beter laat spelen.

Kort voor het einde is Nammensma vertrokken naar de volgende plek, de Doopsgezinde Kerk, waar de Georgische klavierleeuwine Ketevan Sharumasvili een indrukwekkende recital zal geven. Met haar ogen dicht speelt ze Bach en vooral Liszt zo intensief en vol dat het verbazend is dat de vleugel na afloop nog intact is.

De mensen op de voorste rij krijgen de volle laag; zo hebben vast ook de optredens van pianovirtuoos Franz Liszt geklonken. Sharumasvili speelde ondermeer Liszts pianobewerking van muziek uit Verdi's *Rigoletto*. „Dat scheelt u een hele avond opera”, zei Nammensma. Als toegift speelde ze *Libertango* van Astor Piazzolla, ronduit lieflijk na al dat indrukwekkende klaviergeweld.

De volgende stop is een beetje een parodie op de Meesterpianist. Op het grote, centrale podium van het Wilhelminaplein spelen het Noord Nederlands Orkest en theater Het Houten Huis een jeugdconcert, in de brandende zon. De wereldberoemde Vladnoff Isigoersky zou er op de door zijn grootvader gebouwde piano Beethovens derde pianoconcert komen spelen. „Hij is beroemd in Parijs en New York, maar ik ken hem niet”, zegt Nammensma.

Toen moet iedereen al nattigheid hebben gevoeld. Helemaal als de piano van Isigoersky in duigen valt, de meesterpianist zelf angstig wegkruipt onder een andere vleugel en zijn kittige assistente het werk laat doen. Die, al spelend, haar mantelpakje voor een flamboyante rode jurk verwisselt.

Nammensma is dan alweer vertrokken, naar Natuurmuseum Fryslân nu, waar op de binnenplaats Camarata RCO – musici van het Concertgebouworkest – klarinetstukken van Mozart, Hummel en Martinu zullen spelen. Hummel omschrijft hij daar als „zo'n duizend-dingen-doekje, die man kon echt alles.”

„Hummel was het duizend-dingen-doekje van de muziek, die kon alles.” Rudolf Nammensma bereidt de bezoekers voor op Camarata RCO in Natuurmuseum Fryslân. FOTO RUBEN VAN VLIET